Написав jerelo
Вівторок, 08 травня 2007, 23:50

За результатами проведеного РІСУ моніторингу релігійної ситуації на Україні було виокремлено чинники, які слугують причиною нетолерантності та дискримінації на ґрунті особистих переконань.

Загально характеризуючи «точки напруги» (нетолерантності) на релігійному ґрунті, їх можна класифікувати в кілька груп:
1. Поділ на т.зв. «традиційні» — «нетрадиційні» — не існує законодавчої чи іншої внормованої класифікації (визначення) цього поділу. Умовно кажучи, його можна зробити таким чином: до традиційних віднести ті релігійні течії, які існують на території України сто і більше років або хоча би існували у тій чи іншій формі до кінця 80-х рр. XX ст., а до нетрадиційних — релігійні течії, які з’явилися у нас з кінця 80-х або існували й до того, але були надто слабо представлені; винятком тут можуть бути свідки Єгови, які відомі на території України з початку XX ст., але традиційно вважаються «нетрадиційними».
Гострими залишаються відносини між т.зв. „традиційними” і „нетрадиційними” релігійними організаціями. Доволі часто з боку перших чуються заклики заборонити діяльність т.зв. сект. Відповідні законопроекти час від часу з’являються на розгляд Верховної Ради. Значну кількість нетолерантності у цій сфері поширюють мас-медіа.
2. Міжрелігійні відносини — насамперед, між християнами і мусульманами, християнами та юдеями.
3. Міжцерковні відносини — відносини між різними християнськими Церквами, наприклад, між православними та католиками, між старими та новини протестантськими течіями, між ортодоксійними християнами і протестантами.
4. Міжправославні відносини — їх необхідно виділити в окрему групу, оскільки вони становлять окрему тему до уваги.
5. Нетерпимість до релігії — негативне ставлення до релігійності як такої і її вираження.
Необхідно наголосити, що у викладених «точках напруги» не завжди існують лише відносини нетолерантності. У різних з них відсоток нетолерантних відносин є різний. Але наразі не відомо про спроби більш точного обчислення цього відсотка.
Нетолерантність може виражатися на таких рівнях:
— на побутовому рівні — несприйняття можливості співіснування з представниками інших конфесій та вірувань, небажання їх толерувати;
— на соціальному рівні — невизнання права на існування громад з іншими релігійними поглядами, право на їхню місійну та іншу діяльність; нетолерантність в соціальних інституціях, наприклад, освітніх закладах, закладах культури;
— на державному рівні — чинення державними посадовцями перешкод в діяльності певним релігійним організаціям з позиції власних релігійно-конфесійних поглядів, поділ конфесій на „свої” і „чужі”, „національні”і не національні”, фаворитизація перших і упередженість щодо других.
Можна стверджувати, що найбільш поширеними проблемами з нетолерантністю та дискримінацією на ґрунті релігії та переконань в Україні залишаються:
- ігнорування права людини вільно сповідувати якусь релігію чи не сповідувати жодної,

належати до певної Церкви чи до жодної;
- зволікання з передачею і використанням майна, дозволами на будівництво тощо;
- чинення перешкод у богослужбовій діяльності;
- превентивні засоби щодо нових релігійних рухів;
- труднощі, пов’язані з реалізацією права на релігійну освіту;
- релігійна нетерпимість в освітньому процесі, навчальній літературі;
- затягування реєстрації та вимоги додаткової документації;
- робочими днями в сакральні для віруючих дні, відпрацювання святкових днів у неділю;
- брак гарантій заміни військового обов’язку на альтернативну невійськову службу в індивідуальному порядку та з огляду на моральні підстави;
- відсутність визнання єрархічної структури деяких релігійних організації.